TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. gegužės 20 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimas – Direktyva 2009/103/EB – 3 straipsnis – Pareiga atlyginti turtinę žalą – Apimtis – Valstybės narės teisės aktai, pagal kuriuos pareiga atlyginti transporto priemonės vilkimo išlaidas taikoma tik tiek, kiek tai susiję su išlaidomis, patirtomis tos valstybės narės teritorijoje, ir su stovėjimo išlaidomis, nes jos būtinos dėl vykstančio baudžiamojo proceso ar dėl kitos priežasties“

Byloje C-707/19

dėl *Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi* (Lodzės miesto centro apylinkės teismas, Lenkija) 2019 m. rugsėjo 2 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2019 m. rugsėjo 23 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

K.S.

prieš

A.B.

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas E. Regan, teisėjai M. Ilešič, E. Juhász, C. Lycourgos ir I. Jarukaitis (pranešėjas),

generalinis advokatas A. Rantos,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– A.B., atstovaujamo *radca prawny* M. Samocik,

– Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,

– Latvijos vyriausybės, iš pradžių atstovaujamos V. Soņeca ir K. Pommere, po to K. Pommere,

– Austrijos vyriausybės, atstovaujamos J. Schmoll ir M. Winkler-Unger,

– Europos Komisijos, atstovaujamos H. Tserepa-Lacombe ir B. Sasinowska,

* Proceso kalba: lenkų.

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/103/EB dėl motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimo ir privalomojo tokios atsakomybės draudimo patikrinimo (OL L 263, 2009, p. 11) 3 straipsnio išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant K.S. ir A.B. ginčą dėl prašymo atlyginti transporto priemonės ir puspriekabės, sugadintos dėl Latvijoje įvykusio motorinių transporto priemonių eismo įvykio, stovėjimo Latvijoje ir vilkimo į Lenkiją išlaidas.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Direktyvos 2009/103 2 ir 20 konstatuojamosiose dalyse įtvirtinta:

„(2) Motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimas (toliau – transporto priemonių draudimas) yra ypač svarbus Europos piliečiams, nepriklausomai nuo to, ar jie yra draudėjai, ar įvykio metu nukentėję asmenys. Jis taip pat labai svarbus draudimo įmonėms, nes sudaro didelę ne gyvybės draudimo veiklos [Europos Sąjungoje] dalį. Transporto priemonių draudimas taip pat daro įtaką laisvam asmenų ir transporto priemonių judėjimui. Todėl transporto priemonių draudimo vidaus rinkos stiprinimas ir konsolidavimas turėtų būti svarbiausias [Sąjungos] veiksmų finansinių paslaugų srityje tikslas.

<…>

(20) Turėtų būti užtikrinta, jog su nukentėjusiais asmenimis eismo įvykio metu bus elgiamasi vienodai, nepaisant to, kur [Sąjungoje] įvyko įvykis.“

4 Šios direktyvos 1 straipsnis „Sąvokų apibrėžtys“ suformuluotas taip:

„Šioje direktyvoje:

1) transporto priemonė – bet kokia mechanine energija varoma motorinė transporto priemonė, skirta važiuoti žeme, bet ne bėgiais, ir bet kokia sukabinta arba nesukabinta priekaba;

2) nukentėjusioji šalis – tai bet kuris asmuo, turintis teisę gauti transporto priemone padaryto bet kokios žalos atlyginimą;

<…>“

5 Šios direktyvos 3 straipsnyje „Pareiga apdrausti transporto priemones“ nustatyta:

„Kiekviena valstybė narė, laikydamasi 5 straipsnio, imasi visų tinkamų priemonių užtikrinti, kad būtų apdrausta transporto priemonių, kurių įprastinė buvimo vieta yra jos teritorijoje, valdytojų civilinė atsakomybė.

Apdraustosios atsakomybės apimtis ir draudimo sąlygos nustatomos remiantis pirmoje pastraipoje nurodytomis priemonėmis.

Kiekviena valstybė narė imasi visų tinkamų priemonių užtikrinti, kad draudimo sutartis taip pat užtikrintų apsaugą:

a) pagal kitose valstybėse narėse galiojančius teisės aktus – tų valstybių teritorijoje patirtos žalos atveju;

<…>

Pirmoje pastraipoje nurodytas draudimas privalo suteikti draudimo apsaugą ir dėl žalos turtui, ir dėl žalos asmeniui.“

Latvijos teisė

6 Pagrindinėje byloje taikytinos redakcijos 2004 m. balandžio 7 d. *Sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas likums* (Įstatymas dėl kelių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo) (*Latvijas Vēstnesis*, 2004, Nr. 65) (toliau – Latvijos motorinių transporto priemonių privalomojo draudimo įstatymas) 28 straipsnyje numatyta:

„Transporto priemonės arba jos likusių dalių pašalinimo iš įvykio vietos išlaidas sudaro transporto priemonės arba jos likusių dalių gabenimo iš eismo įvykio vietos iki savininko arba įgalioto valdytojo, kuris vairavo transporto priemonę eismo įvykio metu, gyvenamosios vietos Latvijos Respublikos teritorijoje išlaidos. Jeigu dėl vykstančio baudžiamojo proceso ar dėl kitos priežasties būtina, kad transporto priemonė ar jos likusios dalys liktų automobilių stovėjimo aikštelėje, žala apima taip pat transporto priemonės ar jos likusių dalių gabenimą iki atitinkamos automobilių stovėjimo aikštelės išlaidas ir mokestį už stovėjimo paslaugą.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

7 2014 m. spalio 30 d. K. mieste (Latvija) įvyko eismo įvykis, per kurį buvo sugadinta K.S. priklausanti Lenkijoje registruota transporto priemonė ir puspriekabė. Sugadintos transporto priemonė ir puspriekabė pirma buvo išvežtos į automobilių stovėjimo aikštelę, o vėliau nutemptos į Lenkiją.

8 Stovėjimo Latvijoje išlaidos sudarė 6 020 Lenkijos zlotų (PLN) (apie 1292 EUR), o vilkimo į Lenkiją išlaidos – 32 860 PLN (apie 7054 EUR).

9 Kai K.S. pateikė draudimo bendrovei A.B., kurioje buvo apdrausta eismo įvykį sukėlusio asmens civilinė atsakomybė, prašymą atlyginti žalą, jam buvo išmokėta 4 492,44 PLN (apie 964 EUR) atlyginimas už vilkimo išlaidas Latvijoje. Tačiau A.B. atsisakė atlyginti automobilių stovėjimo Latvijoje ir vilkimo už Latvijos teritorijos ribų išlaidas.

10 2017 m. sausio 23 d. K.S. kreipėsi į *Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi* (Lodzės centro apylinkės teismas, Lenkija), prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusį teismą su ieškiniu, juo prašė priteisti iš A.B. bendrą 28 527,56 PLN (apie 6124 EUR) sumą už vilkimą už Latvijos teritorijos ribų ir 6 020 PLN (apie 1292 EUR) už stovėjimą aikštelėje Latvijos teritorijoje.

11 Atsikirsdama A.B. teigė, kad pagal taikytiną Latvijos teisę ji turėjo atlyginti tik Latvijos teritorijoje patirtas vilkimo ir stovėjimo išlaidas, susijusias su baudžiamuoju procesu ar kita procedūra.

12 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pirmiausia konstatuoja, kad pagal 1971 m. gegužės 4 d. Hagoje sudarytą Konvenciją dėl kelių eismo įvykiams taikytinos teisės jo nagrinėjamam ginčui taikytina valstybės, kurios teritorijoje įvyko eismo įvykis, teisė, t. y. Latvijos teisė.

13 Kadangi Latvijos motorinių transporto priemonių privalomojo draudimo įstatymo 28 straipsnyje nenumatyta pareigos padengti nei sugadintos transporto priemonės vilkimo išlaidų, kai velkama už Latvijos teritorijos ribų, nei sugadintos transporto priemonės stovėjimo aikštelėje išlaidų, išskyrus, kai jos pateisinamos baudžiamuoju tyrimu ar kitu pagrindu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas dėl Direktyvos 2009/103 3 straipsnio, pagal kurį valstybėms narėms numatyta bendra pareiga užtikrinti, kad būtų apdrausta transporto priemonių valdytojų civilinė atsakomybė, taikymo srities.

14 Jis pažymi, kad šiame 3 straipsnyje nepatikslinama privalomojo draudimo, kurį kiekviena valstybė narė turi numatyti transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės srityje, taikymo apimtis, nes šios nuostatos antroje pastraipoje tik nurodyta, kad apdraustosios atsakomybės apimtis ir draudimo taisyklės nustatomos remiantis „pirmoje pastraipoje nurodytomis priemonėmis“, pagal kurią numatyta kiekvienos valstybės narės pareiga imtis „visų tinkamų priemonių“.

15 Taigi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar žodžių junginys „visos tinkamos priemonės“ turi būti aiškinamas taip, kad kiekviena valstybė narė privalo numatyti, jog pagal privalomąjį draudimą atlyginama už visą žalą.

16 Šiuo klausimu jis pabrėžia, kad šio žodžių junginio reikšmė lenkų kalba jam atrodo ne toks griežtas nei versijose anglų ir prancūzų kalbomis. Bet kuriuo atveju Lenkijos teismų praktikoje ir doktrinoje automobilių civilinės atsakomybės draudimo srityje pritariama visos žalos atlyginimo principui.

17 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad pagal Direktyvos 2009/103 3 straipsnio ketvirtą pastraipą transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimas privalo suteikti apsaugą ir dėl žalos turtui, ir dėl žalos asmeniui. Jo teigimu, nekyla jokių abejonių, kad vilkimo ir stovėjimo išlaidos, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, yra turtinė žala, patirta dėl eismo įvykio. Taigi, jo nuomone, priežastinio ryšio sąlyga neabejotinai įvykdyta, o jo nagrinėjamos bylos baigtis priklauso tik nuo Latvijos įstatymo dėl motorinių transporto priemonių privalomojo draudimo išaiškinimo.

18 Vis dėlto pažodinis šio įstatymo 28 straipsnio aiškinimas gali būti nesuderinamas su Direktyvos 2009/103 3 straipsnio tikslu, nes gali būti taip, kad dėl tokio jo aiškinimo susidarys situacija, kai civilinės atsakomybės draudimas nesuteiks apsaugos nuo per įvykį atsiradusios turtinės žalos.

19 Iš tiesų iš kitoje valstybėje narėje nei Latvija gyvenančio asmens, nukentėjusio per eismo įvykį šioje valstybėje narėje, galėtų būti atimta teisė į turtinės žalos, kurią sudaro į jo kilmės valstybę sugadintos transporto priemonės vilkimo išlaidos ir išlaidos, susijusios su būtinybe palikti stovėti šią transporto priemonę Latvijos teritorijoje iki jos vilkimo į remonto vietą, atlyginimą.

20 Šiomis aplinkybėmis *Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi* (Lodzės miesto centro apylinkės teismas, Lenkija) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar [Direktyvos 2009/103] 3 straipsnį reikia aiškinti taip, kad imdamasi „visų tinkamų priemonių“ kiekviena valstybė narė turi užtikrinti, kad pagal civilinės atsakomybės draudimą būtų numatyta draudiko atsakomybė už visišką žalos, įskaitant įvykio padarinių, susijusių su būtinybe vilkti sugadintą nukentėjusio asmens transporto priemonę į kilmės valstybę ir transporto priemonių būtinu stovėjimu, atlyginimą?

2. [Tuo atveju, jei] į pirma pateiktą klausimą būtų atsakyta teigiamai – ar ši atsakomybė gali būti ribojama kokiu nors valstybių narių teisės aktuose nustatytu būdu?“

Dėl prejudicinių klausimų

21 Savo dviem klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2009/103 3 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį draudžiama nacionalinės teisės nuostata, pagal kurią privalomasis motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimas apima žalą, kurią sudaro sugadintos transporto priemonės vilkimo išlaidos ir šios transporto priemonės privalomo stovėjimo aikštelėje išlaidos, tik jei ši transporto priemonė buvo velkama šioje valstybėje narėje ir buvo būtina, kad transporto priemonė stovėtų aikštelėje dėl vykstančio baudžiamojo proceso ar dėl kitos priežasties, ir, jei taip, ar šį straipsnį reikia aiškinti taip, kad valstybė narė gali kaip nors šią atsakomybę riboti.

22 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Direktyvos 2009/103 3 straipsnio pirmoje pastraipoje numatyta, kad valstybės narės imasi visų tinkamų priemonių užtikrinti, kad būtų apdrausta transporto priemonių, kurių įprastinė buvimo vieta yra jos teritorijoje, valdytojų civilinė atsakomybė. Be to, šio 3 straipsnio antroje pastraipoje papildomai nurodyta, kad apdraustosios atsakomybės apimtis ir draudimo sąlygos nustatomos remiantis pirmoje pastraipoje nurodytomis priemonėmis, o paskutinėje pastraipoje nustatyta, kad pirmoje pastraipoje nurodytas draudimas privalo suteikti draudimo apsaugą ir dėl žalos turtui, ir dėl žalos asmeniui.

23 Pareiga, kad civilinės atsakomybės draudimas apimtų tretiesiems asmenims motorinėmis transporto priemonėmis padarytą žalą, nėra tas pats, kas šios žalos atlyginimo remiantis apdraustojo asmens civiline atsakomybe apimtis. Pirmąją apibrėžia ir garantuoja Sąjungos teisės aktai, o antrąjį iš esmės reglamentuoja nacionalinė teisė (2012 m. spalio 23 d. Sprendimo *Marques Almeida*, C-300/10, EU:C:2012:656, 28 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

24 Taigi Sąjungos teisės aktais nesiekiama suderinti valstybių narių civilinės atsakomybės sistemų, nes valstybės narės iš esmės gali laisvai nustatyti transporto priemonių eismo įvykiams taikomą civilinės atsakomybės sistemą (šiuo klausimu žr. 2012 m. spalio 23 d. Sprendimo *Marques Almeida*, C-300/10, EU:C:2012:656, 29 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

25 Pagal šiuo metu galiojančią Sąjungos teisę valstybės narės iš principo turi laisvę savo civilinės atsakomybės sistemose nustatyti visų pirma transporto priemonėmis padarytą žalą, kuri privalo būti atlyginta, šios žalos atlyginimo mastą ir asmenis, turinčius teisę į tokį atlyginimą (šiuo klausimu žr. 2013 m. spalio 24 d. Sprendimo *Drozdovs*, C-277/12, EU:C:2013:685, 32 punktą).

26 Vis dėlto valstybės narės savo kompetenciją šioje srityje turi įgyvendinti laikydamosi Sąjungos teisės, o nacionalinės teisės aktų nuostatos, kuriomis reglamentuojamas per transporto priemonių eismo įvykius patirtos žalos atlyginimas, negali panaikinti Sąjungos teisės aktų veiksmingumo (šiuo klausimu žr. 2012 m. spalio 23 d. Sprendimo *Marques Almeida*, C-300/10, EU:C:2012:656, 31 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

27 Be to, reikia priminti, kad Direktyva 2009/103 siekiama apsaugoti per motorinių transporto priemonių sukeltus įvykius nukentėjusius asmenis; šį tikslą Sąjungos teisės aktų leidėjas nuolat siekė sustiprinti (šiuo klausimu žr. 2018 m. rugsėjo 4 d. Sprendimo *Juliana*, C-80/17, EU:C:2018:661, 47 punktą). Iš šios direktyvos 2 ir 20 konstatuojamųjų dalių taip pat matyti, kad motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimas „daro įtaką laisvam asmenų ir transporto priemonių judėjimui“. Iš tiesų šiuo klausimu Teisingumo Teismas pažymėjo, kad iš Sąjungos teisės aktų, kurie reglamentuoja transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimą ir kurie apima Direktyvą 2009/103, matyti, kad jais siekiama, pirma, užtikrinti laisvą tiek transporto priemonių, kurių įprasta buvimo vieta yra Europos Sąjungos teritorijoje, tiek jose esančių asmenų judėjimą ir, antra,

garantuoti, kad nukentėjusieji per šių transporto priemonių sukeltus eismo įvykius būtų vertinami vienodai, neatsižvelgiant į konkrečią Sąjungos teritorijos vietą, kur įvyko eismo įvykis (šiuo klausimu žr. 2012 m. spalio 23 d. Sprendimo *Marques Almeida*, C-300/10, EU:C:2012:656, 26 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją ir 2019 m. birželio 20 d. Sprendimo *Línea Directa Aseguradora*, C-100/18, EU:C:2019:517, 33 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

28 Nagrinėjamu atveju iš prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo pateiktos informacijos matyti, kad, nors Latvijos privalomojo motorinių transporto priemonių draudimo įstatymo 28 straipsnyje numatyta pareiga civilinės atsakomybės draudikui padengti sugadintos transporto priemonės vilkimo arba jos likusių dalių vežimo išlaidas nuo eismo įvykio vietos iki jos savininko ar įgaliotojo valdytojo, kuris vairavo transporto priemonę kelių eismo įvykio metu, gyvenamosios vietos arba iki šios transporto priemonės remonto vietos, ši pareiga taikoma tik kai vilkimas arba vežimas atliekamas Latvijos teritorijoje. Be to, nors šis straipsnis įpareigoja civilinės atsakomybės draudiką padengti sugedusios transporto priemonės stovėjimo išlaidas, tai taikoma tik su sąlyga, kad jos buvo būtinos „vykdant tyrimą baudžiamojoje byloje ar dėl bet kokios kitos priežasties“.

29 Šiuo klausimu, pirma, kiek tai susiję su vilkimo išlaidomis, reikia konstatuoti, kad dėl valstybės narės teisės akto, kaip antai nagrinėjamas pagrindinėje byloje, gali susidaryti situacija, kai asmeniui, kurio transporto priemonė, įprastai stovinti kitoje valstybėje narėje, sugadinama dėl eismo įvykio pirmosios valstybės narės teritorijoje, dėl kurio kyla pirmojoje valstybėje narėje įprastai stovinčios transporto priemonės valdytojo civilinė atsakomybė, šios atsakomybės draudikas atlygina tik dalį turtinės žalos, numatytos už žalą, padarytą įprastai pirmojoje valstybėje narėje stovinčiomis transporto priemonėmis.

30 Iš tiesų, kadangi tokiame teisės akte numatyta padengti tik atitinkamos valstybės narės teritorijoje patirtas vilkimo išlaidas, darytina išvada, kad asmens, kurio padėtis tokia kaip K.S., vilkimo išlaidos bent jau iš dalies nebus dengiamos draudimo tuo atveju, kai transporto priemonė velkama į valstybę narę, kurioje jis gyvena, ir ten remontuojama. Tačiau analogiško eismo įvykio, dėl kurio žalą patiria asmuo, kurio gyvenamoji vieta yra valstybėje narėje, kur įvyko eismo įvykis, atveju šis draudikas visiškai padengs to asmens patirtas transporto priemonės vilkimo iki jo gyvenamosios arba remonto vietos šioje valstybėje narėje išlaidas.

31 Pagal suformuotą jurisprudenciją dėl nacionalinės nuostatos, kuria numatytas gyvenamosios vietos kriterijumi grindžiamas skirstymas, grėsmė atsidurti blogesnėje padėtyje pirmiausia kyla kitų valstybių narių piliečiams, nes nerezidentai dažniausiai yra nepiliečiai (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2014 m. vasario 6 d. Sprendimo *Navileme ir Nautizende*, C-509/12, EU:C:2014:54, 14 punktą).

32 Taigi reikia konstatuoti, kad tokiu teisės aktu, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, sukuriama diskriminacija tarp nukentėjusių asmenų, atsižvelgiant į jų gyvenamosios vietos valstybę narę.

33 Nors tiesa, kad Direktyvos 2009/103 3 straipsnio pirmoje pastraipoje, kiek šioje nuostatoje daroma nuoroda į „visas tinkamas priemones“, nenumatyta, kad kiekviena valstybė narė turėtų užtikrinti, kad privalomojo civilinės atsakomybės draudimo srityje draudimo įmonės atlygintų visą žalą, vis dėlto privalomuoju draudimu dengiamos motorinėmis transporto priemonėmis padarytos žalos ribojimas negali būti pateisinamas vien nukentėjusio asmens gyvenamosios vietos valstybės narės pagrindu. Iš tiesų tai, kad nukentėjusio asmens gyvenamoji vieta yra kitoje valstybėje narėje nei ta, kurioje įvyko eismo įvykis, savaime negali pateisinti skirtingo požiūrio, kiek tai susiję su draudiko dengiamu žalos atlyginimu, atsižvelgiant į Direktyva 2009/103 siekiamus apsaugos tikslus, nurodytus šio sprendimo 27 punkte.

34 Ši išvada vis dėlto nepažeidžia kiekvienos valstybės narės teisės dengiamas vilkimo išlaidas apriboti su jos teritorija nesusijusių kriterijų pagrindu, pirmiausia tais atvejais, kai techninės remonto priemonės yra prieinamos kur kas artimesnėje vietoje nei ta, į kurią reikalaujama vilkti, dėl ko vilkimo į kitą valstybę narę išlaidos nepagrįstai išauga.

35 Antra, kiek tai susiję su automobilių stovėjimo išlaidomis, reikia pažymėti, kad iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos nematyti, kad pagal pagrindinėje byloje nagrinėjamą teisės aktą, kiek jame numatytas „dėl vykstančio baudžiamojo proceso ar dėl kitos priežasties“ būtino stovėjimo aikštelėje išlaidų atlyginimas, daromas skirtumas tarp Latvijoje gyvenančių asmenų ir asmenų, gyvenančių kitoje valstybėje narėje. Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar pagrindinėje byloje nagrinėjamos aplinkybės susijusios su situacija, kai „būtina“, kad transporto priemonė stovėtų aikštelėje dėl „kitos priežasties“, ir ar šiuo aspektu iš tikrųjų nėra vertinama skirtingai, atsižvelgiant į sugadintos transporto priemonės savininko ar valdytojo gyvenamąją vietą.

36 Atsižvelgiant į visa tai, kad išdėstyta, į pateiktus klausimus reikia atsakyti, kad Direktyvos 2009/103 3 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį:

– draudžiama valstybės narės teisės nuostata, pagal kurią žala, kurią sudaro sugadintos transporto priemonės vilkimo išlaidos, pagal privalomąjį motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimą dengiama tik tiek, kiek ši transporto priemonė buvo velkama šioje valstybėje narėje; ši išvada nepažeidžia minėtos valstybės narės teisės dengiamas vilkimo išlaidas apriboti su jos teritorija nesusijusių kriterijų pagrindu,

– nedraudžiama valstybės narės teisės nuostata, pagal kurią žala, kurią sudaro dėl sugedusios transporto priemonės stovėjimo patirtos išlaidos, pagal privalomąjį draudimą dengiama tik tuo atveju, jei buvo būtina, kad transporto priemonė stovėtų aikštelėje dėl vykstančio baudžiamojo proceso ar dėl kitos priežasties, su sąlyga, kad dengiamos žalos ribojimas žalą patyrusios transporto priemonės savininkui ar valdytojui taikomas nedarant skirtumo dėl jų gyvenamosios vietos valstybės narės.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

37 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/103/EB dėl motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimo ir privalomojo tokios atsakomybės draudimo patikrinimo 3 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad:

– **draudžiama valstybės narės teisės nuostata, pagal kurią žala, kurią sudaro sugadintos transporto priemonės vilkimo išlaidos, pagal privalomąjį motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimą dengiama tik tiek, kiek ši transporto priemonė buvo velkama šioje valstybėje narėje; ši išvada nepažeidžia minėtos valstybės narės teisės dengiamas vilkimo išlaidas apriboti su jos teritorija nesusijusių kriterijų pagrindu,**

– **nedraudžiama valstybės narės teisės nuostata, pagal kurią žala, kurią sudaro dėl sugedusios transporto priemonės stovėjimo patirtos išlaidos, pagal privalomąjį draudimą dengiama tik tuo atveju, jei buvo būtina, kad transporto priemonė stovėtų aikštelėje dėl vykstančio baudžiamojo proceso ar dėl kitos priežasties, su sąlyga, kad dengiamos žalos ribojimas žalą patyrusios transporto priemonės savininkui ar valdytojui taikomas nedarant skirtumo dėl jų gyvenamosios vietos valstybės narės.**

Parašai.